

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Πολυγραφότατος και πολυσχολος ο Ορτον Φουτ σή-μερα στα ενενήντα του χρόνια συνεχίζει τις πολυπληθείς δραστηριότητές του στο χώρο της τηλεόρασης, του κινηματογράφου και του θεάτρου.

Το έργο του «Ταξίδι στο Μπάουντιφουλ», εκτός του ότι ανέβηκε στο Μπροντουέι το 1953 αρκετά χρόνια αργότερα, το 1985, θα δώσει την ευκαιρία στην Τζ. Πέιτζ να τιμηθεί με Οσκαρ για τον Α' γυναικείο ρόλο για το συγκεκριμένο έργο που έγινε ταινία όπου και ο ίδιος ο Φουτ είχε προταθεί για Οσκαρ Σεναρίου.

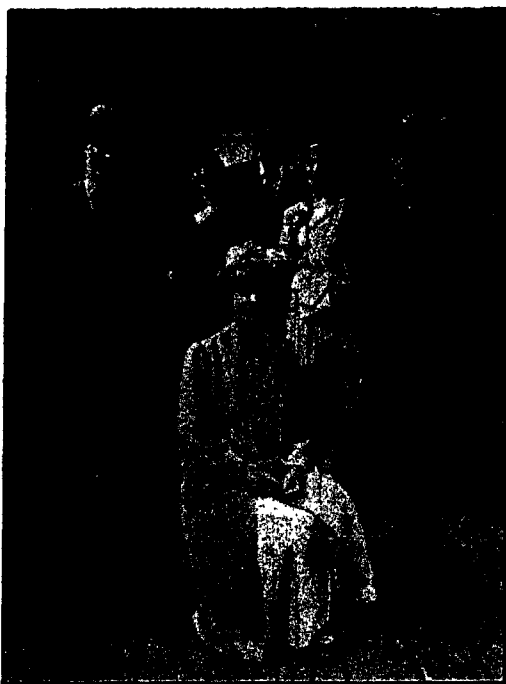
Αν λάβει κανείς υπ' όψιν ότι το Τέξας, τόπος γέννησης του συγγραφέα, αποτελεί και τον χώρο όπου διαδραματίζονται τα έργα του καθώς και το γεγονός ότι στο «Ταξίδι στο Μπάουντιφουλ» η Κάρυ Γουάτς απάρνιεται τον μικροαστικό περίγυρο της πόλης όπου ζει με τον γιο και τη νύφη της για να επιστρέψει στο Μπάουντιφουλ, όπου γεννήθηκε, πίσω στη επαρχία, στις ρίζες της, τότε έχει ένα επαρκές περίγραμμα της βασικής πλοκής του έργου.

Γεγονός είναι ότι εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με κάποιο εξαιρετικά σημαντικό έργο ούτε στη δομή, ούτε στη διάρθρωση και στην ανέλιξη της πλοκής η οποία είναι άλλωστε από νωρίς προβλέψιμη από τον αναγνώστη ή τον θεατή, ούτε στον τρόπο γραφής ή στη σύλληψη του θέματος.

Αυτό όμως που πράγματι έχει καταφέρει ο Φουτ είναι να γράψει ένα καλό έργο σχετικά με τη σφοδρή επιθυμία που υπερκαλύπτει τον άνθρωπο στο στάδιο της τρίτης ηλικίας να επιστρέψει πίσω εκεί που γεννήθηκε.

Αυτό το στοιχείο δίνει διαχρονικότητα στο έργο καθώς και το γεγονός ότι ο συγγραφέας έχει σκιαγραφήσει με τρυφερότητα και ευαισθησία τον χαρακτήρα της Κάρυ Γουάτς ως σύμβολο - εκπρόσωπο της τρίτης ηλικίας. Παράλληλα ο Φουτ προικίζει τους χαρακτήρες του με εύστοχες ατάκες, χρωματίζοντας έντονα τις καταστάσεις που δημιουργούνται ανάμεσα στην πεθερά και τη νύφη όταν ο γιος της πρώτης και σύζυγος της δεύτερης βρίσκεται αντιμετώπιος με τη μητρική αγάπη και την ερωτική διεκδίκηση.

«Ταξίδι στο Μπάουντιφουλ»

Μία δυνατή παράσταση που διανθίζει όλες τις πτυχές ενός καλογραμμένου έργου φέρνοντας στο προσκήνιο στιγμές νοσταλγίας και τρυφερότητας μεσ' από αξιόλογες ερμηνείες

Επιπλέον ο συγγραφέας κατορθώνει να σκιαγραφήσει πλήρως και με επάρκεια τις συγκρούσεις οι οποίες έρχονται ως αποτέλεσμα των διαφορετικών ενδιαφερόντων και επιδιώξεων, καθώς ο νέος άνδρας ζει μ' έναν πενιχρό μισθό και δείχνει αδυναμία ν' αντιμετωπίσει ορισμένες καταστάσεις δίνοντας λύση στα προκύπτοντα προβλήματα.

Όσον αφορά στην ηθογραφία και εδώ ο Φουτ κατορθώνει να παρουσιάσει μία ανάγλυφη εικόνα των μικρών πόλεων στην Αμερική όπου πλέον στο Μπάουντιφουλ, το οποίο πιθανώς βρίσκεται στην εξοχή κάπου στο Τέξας, δεν φτάνει ούτε και το λεωφορείο.

Αδιαμφισβήτητο πρόκειται για ένα καλογραμμένο έργο το οποίο περιγράφει με πληρότητα και το ηθογραφικό μέρος αλλά και τις ανθρώπινες καταστάσεις, στοιχείο που δίνει διαχρονικές διαστάσεις στο κείμενο.

Γεγονός είναι ότι το «Ταξίδι στο Μπάουντιφουλ» παίζεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα και είναι πρώτη φορά που έργο του Ορτον

Φουτ παρουσιάζεται στη χώρα μας.

Στο θέατρο «Βασιλάκου» έχει στηθεί μία προσεγμένη παράσταση.

Η μετάφραση του Λευτέρη Γιοβανίδη μεταγράφει στην ελληνική γλώσσα με σαφήνεια και λεπτομέρεια την τρυφερότητα και τη νοσταλγία που μεταδίδεται μεσ' από τις γραμμές του κειμένου.

Ο Κώστας Τσιάνος σκηνοθετεί και επαυξάνει τις διάφορες πτυχές του έργου προς το αναμενόμενο και προβλέψιμο αποτέλεσμα διανθίζοντας τες με εστίες ανάγλυφες οι οποίες αναδεικνύουν τις επί μέρους αρετές του έργου.

Υπογράφει εύστοχα τις σκηνές συγκρούσεων του ανδρόγυνου καθώς και τις αψιμαχίες νύφης και πεθεράς.

Επιπλέον το σκηνικό του Γιώργου Πάτσα, τα κοστούμια εποχής της Κατερίνας Παπανικολάου, η αισθαντική μουσική της Ηλέκτρας Παπακώστα και οι ατμοσφαιρικοί φωτισμοί του Λευτέρη Παυλόπουλου κτίζουν βήμα - βήμα την ατμόσφαιρα της εποχής του έργου.

Όμως οι ερμηνείες κινούν τα νήματα της διαχρονικότητας του έργου. Η Αντιγόνη Βαλάκου καταθέτει μία ερμηνεία υψηλών προδιαγραφών.

Ενδύεται κατάσαρκα την Κάρυ Γουάτς και παραδίδει μαθήματα υποκριτικής, ερμηνείας, θεάτρου στις νεότερες γενιές.

Ο Στέλιος Μάινας υποδύεται τον Λούντι Γουάτς με ρεαλιστικές προδιαγραφές μέσα από μία θαυμάσια ερμηνεία.

Εκπληκτική η Ευαγγελία Μουμούρη.

Με δύναμη, αισθαντικότητα και εκφραστικότητα, πείθει απόλυτα στο ρόλο της νύφης, ιδιαίτερα στις σκηνές των αντιφάσεων με τον σύζυγο και την πεθερά. Πάρα πολύ καλοί και οι: Γεωργία Γεωργόνη, Γιάννης Θωμάς και Μάκης Αρβανιτάκης. Στο θέατρο «Βασιλάκου» η παράσταση «πετάει».

Η μετάφραση, η σκηνοθεσία, και ιδιαίτερα οι ερμηνείες ανεβάζουν και προάγουν ένα καλογραμμένο, απλό έργο και έναν συγγραφέα που σίγουρα δεν φτάνει τον Τσέχωφ αλλά έχει γράψει ένα προσεγμένο έργο.